

ע"פ 7142/18 - מדינת ישראל נגד איאד דכור

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7142/18

כבד השופט י' עמיהט  
כבד השופט נ' סולברג  
כבד השופט י' וילנרט

המעוררת:

מדינת ישראל

נגד

איאד דכור

המשיב:

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה  
מיום 28.8.2018 בת"פ 10-17-54997 שנitin על יד  
כבד השופט ד' פיש

תאריך הישיבה:  
(7.3.2019) ל' באדר א' התשע"ט

עו"ד רוני זלושינסקי

בשם המעוררת:

עו"ד כמיל עודה; עו"ד עמאד דקואר

בשם המשיב:

גב' ברכה וייס

בשם שירות המבחן:

**פסק דין**

השופט נ' סולברג:

עמוד 1

1. ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 28.8.2018 בת"פ 54997-10-17 (השופט ד' פיש), בגין נגזרו על הנאשם עונשים של 24 חודשים מאסר בפועל; 12 חודשים מאסר על-תנאי; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 7 שנים; וכן כן חוויב הנאשם בתשלום פיצוי למתalon בסך של 25,000 ₪.

רקע ועיקרו כתוב האישום המתוון

2. הנאשם וחמיי, אבי-אשתו (להלן: המתalon), קשיש בן 84, מסוכסים ביניהם, על רקע יחסי הנאשם ואשתו. זו עזבה את ביתה ועברה לגור בבית אביה. בעקבות הסכסוך, החליט הנאשם לפוגע במתalon באמצעות מכוניתו ולגרום לו לחבלה חמורה. בידועו כי המתalon מגיע מדי יום ראשון לתפילה בכנסייה, הגיע הנאשם לקרים הכנסייה ביום 15.10.2017, המtin לסיום התפילה, וכשהבחין במתalon במצבו מהכנסייה, החל להתקדם לעברו בניסעה במכוניתו. המתalon התקדם במסלול הליכתו והתחיל לחצות את הכביש, או אז הגיעו הנאשם את מהירות נסיעתו, נגע לעבר המתalon במהירות גבוהה מאד, הסיט את המכונית לכיוונו, עד אשר פגע בו עם חזית המכונית. כתוצאה לכך, הועף המתalon באוויר, נחבט בשמשת המכונית, נפל על הארץ, וה הנאשם עזב את המקום בנסיעתו, מבלי לעמוד על תוצאות הפגיעה ובלא מתן סעיף לנפגע. מספר דקות לאחר האירוע, התקשר הנאשם למשטרת. המתalon הובל לבית החולים, אשפוץ במחלקה לטיפול נמרץ, הורדם והונשם. פציעות קשות נגרמו למתalon, דימומיים במוח, שברים בצלעות, פנים, קרע בטחול ועוד.

3. הנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוון, במסגרת הסדר טיעון ללא הסכמה לעניין העונש. ביום 25.4.2018 הorsch העונש על-פי הודהתו בעבירות של חבלה בכונה מחמייה (סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק)); והפקה אחורי פגיעה (סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]).

עיקר גזר הדין של בית המשפט המחוזי

4. בית המשפט המחוזי פתח בחקירה עיקרי כתב האישום המתוון והעבירות שבנה הorsch העונש. לאחר מכן פנה בית המשפט לבחון מסקיר מבחן שהונח לפני. שירות המבחן התרשם, מצד אחד, כי הנאשם לוקח אחריות על מעשיו ו מביע חרטה וצער, אך מצד שני, כי הוא מתקשה להסביר את פשר מעשיו ולהביע אמפתיה כלפי המתalon. הוערך כי קיים סיכון נמוך להישנות מעשי אלימות מצדו של הנאשם, וצוין כי שירות המבחן לא ראה צורך בשיקום או בהליך טיפול. בנוסף, נשמעו מספר עדים מטעם הנאשם, שהודיע על אופיו הטוב ועל כך שהמעשה שעשה אינו משקף את אישיותו.

5. לאחר שנדרש לטענות הצדדים לעניין העונש וניתח את נסיבות האירוע נשוא העבירות, פנה בית המשפט לקביעת מתחם העונש ההולם. בית המשפט עמד על הפגיעה החמורה בערכיהם המוגנים שבהם פגע הנאשם במעשייו: שלמות הגוף ושמירה על ביטחון הפרט. עוד התייחס בית המשפט לנזקים הקשים שנגרמו למתalon. נכון אמר, נקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נמצא בין 4-8 שנות מאסר בפועל.

6. אשר לעונש המתאים בגדרו המתחם, ציין בית המשפט המחוזי לפחות, כי הנאשם הביע חרטה וצער על מעשיו, כי הוא אדם מבוגר, לא עבר פלילי, וכי על-פי הערכת שירות המבחן קיים סיכון נמוך לחזרה על התנהגות מפרת-חוק.

בית המשפט המחויזי קבע, כי בנסיבות אלו ניתן לחרוג ממתחם העונש הולם שנקבע, בהתאם להוראת סעיף 40(ב) לחוק. בית המשפט הבHIR, כי במקרים דוגמת זה הנדון לפנינו, שהמשיב אינו זוקם, אין לזקוף לחובתו את העובדה שאינו משתתף בתהליך שיקום. בשל כך, והיות שלא מתקיימים השיקולים המוניים בסעיף 40(א) לחוק, ראה בית המשפט המחויזי לנכון לפנות לסעיף 40(ב) לחוק. סוף דבר, בית המשפט השית על המשיב עונש של 24 חודשים מאסר בפועל; 12 חודשים מאסר על-תנאי; פסילת רישוין בהגה לתקופה של 7 שנים; וחיבר אותו בתשלום פיצוי למטלון בסך של 25,000 ₪.

מכאן הערעור שלפנינו.

#### עיקר טענות הצדדים בערעור

7. המדינה מערעת על קולות העונש. נטען, כי העונש שהושת על המשיב אינו מתחשב כראוי בחומרת מעשי ובנזק שנגרם כתוצאה מהם. הודגש, כי יש להתחשב גם בגילו של המטלון, קשה ב-84, ובפגיעה הקשות שבנה נפגע בעטיו של המשיב שעשה מעשה נורא בכוונה תחילה. עוד טענה המדינה, כי בית המשפט המחויז שגה בכך שבחר לסתות ממתחם העונש הולם משיקולי שיקום, בעוד תסקير שירות המבחן מראה כי המשיב לא עבר הליך שיקומי.

8. בדיון לפנינו, חזר ב"כ המדינה על נימוקי הערעור, על חומרת מעשי המשיב ותוצאותיהם הקשות, ובפרט הדגיש כי במצב שבו לא עבר המשיב הליך שיקומי, אין ניתן לומר עליו כי השתקם. ב"כ המשיב טعن לפנינו, כי חרב חומרת העבירה, אין הצדקה להתרבות בגין הדין שקבע בית המשפט המחויז. נטען, כי המשיב הביע בשפה וחוש חרטה על מעשיו, וכי על-פי תסקיר שירות המבחן הוא אינו זוקק לטיפול שיקומי. ב"כ המשיב הדגיש, כשיקול לקולא, את העובדה כי למשיב אין עבר פלילי.

#### דיון והכרעה

9. לאחר שshallנו את טענות הצדדים מזה ומזה, אלו שכתבו ואלו שבעל-פה, באננו לכל מסקנה כי דין הערעור להתקבל. הלכה פסוקה היא כי ערכאת הערעור אינה מعتبرת בעונש שגורה הערכאה הדינונית אלא במצבים חריגים המצדיקים זאת, כגון סטייה ניכרת מהענישה המקובלת במקרים דומים (ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.1.2009)). העניין שלפנינו נמנה על מצבים חריגים אלו.

10. העונש שהושת על המשיב אינו הולם את חומרת המעשה שביצע, וזאת הנסיבות המכמירות שנלו לбиוץ – התכונן המוקדם, תוך ניצול היכרותו של המשיב עם שגרת חייו של המטלון; גילו של המטלון (84 שנים); הנזק הרב שנגרם בפגיעה הפיזיות; והנזק הרב אף יותר שלול היה להיגרם. בהתאם להוראת סעיף 40(ב) לחוק, כאשר מעשה העבירה הוא בעל חומרה יתרה, נדרשות נסיבות מיוחדות ויצאות דופן על מנת לסתות ממתחם העונש הולם (ע"פ 205/18 מדינת ישראל נ' עורסאן אברהם, פסקה 12 (11.4.2018))). על סעיף זה נסמן, כאמור, בית המשפט המחויז בגין הדין. מבלי לנקיוט עמדה בשאלת האם מעשי המשיב דין מאופינים בחומרה יתרה' כנדרש בגדיר הסעיף,

לא התרשםנו כי בעניין שלפניו מתקיימות נסיבות מיוחדות ויצאות דופן המצדיקות סטייה ממתחם העונש שנקבע. כמו כן, לטעמנו, ומבליל הבהיר עמדת החלטית בעניין זה, אף אם ניתן לראות במשיב כמי שהשתקם, ניתן משקל רב מדי לשיקולי השיקום בגין הדין. העיקר צריך להיות בהלימה למעשה הנורא: פגעה מתוכננת ומכוונת באמצעות מכונית, בנסיבות, מעשה נורא, הרה אסון, ותוצאותיו - קשות.

11. נכון כאמור, החלטנו לקבל את ערעורה של המדינה, להכפיל את תקופת המאסר שעלייה הורה בית המשפט המחויז ולהעמידה על 48 חודשים. שאר רכיבי גזר הדין יעדמו בעינם.

ניתהיום, כ"ד בא'RHתשי"ט (29.5.2019).

שפטת

שפט

שפט